

VIETNAM BULLETIN

40 ct

tweede jaargang nr. 6, 19 augustus 1967.

MARTIN LUTHER KING OVER VIETNAM

DE BOEDHIST THICH NHAT HANH

EEN RUSSISCHE VISIE

DE OP 21 OKTOBER IN NEW YORK TE

HOUDEN MASSA - MEETING

Verschijnt om de 14 dagen
 Redaktie: M. van Dullemen
 W. de Graaff
 Tineke Nijenhuis
 Queenie Stevens

Redaktie/administratieadres:
 Vietnam Bulletin
 p/a ASVA
 Weesperstraat 51, Amsterdam
 Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin
 Abonnement f 5, - per half jaar; los nr f 0,40

VERKLARING VAN ONAFHANKELIJKHEID T.O.V. DE OORLOG IN VIETNAM

door Martin Luther King

(fragmenten uit een op 4 april 1967 gehouden redevoering in de River Side Church te New York; uit Ramparts, mei 1967)

Aangezien ik predikant van beroep ben, lijkt het mij niet verbazingwekkend dat ik zeven belangrijke redenen heb om mij met Vietnam bezig te houden. Om te beginnen is er een heel duidelijk en vrij eenvoudig verband tussen de oorlog in Vietnam en de strijd die ik en anderen gevoerd hebben in Amerika. Enkele jaren geleden was er een hoopvol moment in die strijd. Er leek een werkelijke belofte te liggen voor de armen - zwarte zowel als blanke - in het Armoede Programma. Toen kwam de ontwikkeling in Vietnam, en ik zag het programma onuitgevoerd en waardeloos gemaakt, alsof het een inhoudsloos stuk politiek speelgoed was van een samenleving die zich als krankzinnig op de oorlog geworpen had, en ik wist dat Amerika nooit de noodzakelijke gelden en inspanningen op zou brengen voor verbeteringen t.b.v. zijn arme bevolking, zolang Vietnam mensen, kundigheid en geld zou blijven opslokken. Zo werd ik er meer en meer toe gedwongen de oorlog als vijand van de armen te beschouwen en als zodanig te bestrijden.

Een misschien nog tragischer inzicht in de werkelijke situatie kreeg ik toen het me duidelijk werd, dat de oorlog veel meer deed dan alleen de hoop van de armen in Amerika te vernietigen. De oorlog zond hun zoons, hun broers, hun echtgenoten uit om te vechten en te sterven, in bijzonder grote getale in verhouding tot de rest van de bevolking. Wij stuurden de jonge negers, die verminkt waren door onze samenleving, 8000 mijl weg om in Zuidoost-Azië rechten veilig te stellen die zij zelf niet hadden gevonden in Zuidwest-Georgia en in East Harlem. Zo zijn wij voortdurend geconfronteerd met de wrede ironie neger- en blanke jongens samen op TV-schermen te zien doden en sterven voor een land dat niet in staat is geweest ze samen op dezelfde scholen te plaatsen. Zo zien wij hen in onmenselijke saamhorigheid de hutten van een arm dorp in brand steken, maar we weten dat ze nooit in hetzelfde huizenblok in Detroit zouden wonen. Ik kon niet zwijgen, geconfronteerd met een zo wreed spel met de armen.

De derde reden is het gevolg van mijn ervaring in de getto's van het noorden van de laatste drie jaar - in het bijzonder de drie afgelopen zomers. Terwijl ik liep temidden van de wanhopige, verstoten en opstandige jonge mannen, zei ik ze dat Molotov-cocktails en geweren hun problemen niet zouden oplossen. Ik heb getracht met hen mee te voelen, terwijl ik mijn overtuiging handhaafde dat sociale veranderingen voor het grootste deel worden bereikt door geweldloze actie. En Vietnam dan?, vroegen ze. Ze vroegen of ons eigen land niet enorme hoeveelheden geweld gebruikte om zijn problemen op te lossen, om de veranderingen teweeg te brengen die het wenste. Hun vragen troffen doel, en ik wist dat ik nooit meer mijn stem zou kunnen verheffen tegen het geweld van de onderdrukte bevolking in de getto's zonder mij eerst duidelijk te hebben uitgesproken tegen de grootste leverancier van geweld in de wereld van vandaag - mijn eigen regering. (...)

Wanneer ik de krankzinnigheid van Vietnam overweeg, denk ik voortdurend aan de bevolking van dat schiereiland. Ik spreek nu niet over de soldaten aan beide zijden, niet over het militaire bewind in Saigon, maar gewoonweg over de mensen die bijna dertig jaar achtereen onder de vloek van de oorlog geleefd hebben. Ik denk ook aan hen, omdat het mij duidelijk is dat er geen werkelijke oplossing zal komen tot er een poging zal worden gedaan om hen en hun gesmoorde kreten te begrijpen.

Het kan niet anders of zij moeten de Amerikanen wel zien als vreemde bevrijders. De Vietnamezen riepen hun onafhankelijkheid uit in 1945 na een gecombineerde Franse en Japanse

bezetting, en vóór de communistische revolutie in China. Hoewel ze zelfs de Amerikaanse Onafhankelijkheidsverklaring citeerden in hun eigen vrijheidsdocument, weigerden wij hen te erkennen. In plaats daarvan besloten we Frankrijk te steunen bij de herovering van zijn vroegere kolonie.

Onze regering vond toen dat het Vietnamese volk nog niet 'rijp' voor onafhankelijkheid was, en weer werden we slachtoffer van de verschrikkelijke westerse arrogantie die de internationale betrekkingen zo lang heeft vergiftigd. Met die tragische beslissing verwierpen we een revolutionaire regering die zelfbeschikking wenste, een regering die niet aan de macht was gebracht door China (waarop de Vietnamezen niet erg gesteld zijn), maar door volkomen inheemse machtige groeperingen, waar ook communisten bij waren. Voor de boeren betekende deze nieuwe regering werkelijke landhervorming, een van de dingen waaraan ze het meest behoefte hadden.

Na 1945 ontzegden wij het Vietnamese volk negen jaar lang het recht op onafhankelijkheid. Negen jaar steunden wij krachtig de Fransen in hun mislukkende poging om Vietnam opnieuw te koloniseren. Vóór het einde van de oorlog betaalden wij 80 % van de Franse oorlogskosten. Zelfs vóóordat de Fransen verslagen werden in Dien Bien Phu, begonnen zij te wanhopen aan hun roekeloze actie, maar wij niet. Wij moedigden hen met onze reusachtige financiële en militaire hulp aan om de oorlog voort te zetten, zelfs nadat zijzelf de wil om dat te doen hadden verloren.

Nadat de Fransen verslagen waren, zag het ernaar uit dat onafhankelijkheid en landhervorming gerealiseerd zouden worden door de akkoorden van Genève. Maar inplaats daarvan bepaalden de Verenigde Staten dat Ho het tijdelijk verdeelde volk niet zou herenigen, en de boeren moesten weer toezien hoe wij een van de verderfelijkste moderne dictatoren steunden - onze keus, president Diem. De boeren zagen toe en krompen ineen toen Diem meedogenloos alle oppositie verjoeg, de grootgrondbezitters die de bevolking uitbuiten steunde, en zelfs weigerde te praten over hereniging met het noorden. De boeren zagen dat dit alles gebeurde onder auspiciën van de Amerikaanse invloed, en daarna van een groeiend aantal Amerikaanse troepen, die de opstand hielpen onderdrukken die door Diems methoden was veroorzaakt. Toen Diem ten val was gebracht, zijn ze misschien blij geweest, maar de lange reeks van militaire dictatoren bleek geen werkelijke verandering te brengen - vooral met betrekking tot hun behoefte aan land en vrede.

De enige verandering bracht Amerika toen het zijn troepen zendingen vergrootte om regeringen op de been te houden die stuk voor stuk corrupt, onbekwaam en niet door het volk gesteund waren. Al die tijd las de bevolking onze pamfletten en kreeg regelmatig beloften van vrede en democratie - en landhervormingen. Nu worden zij verpletterd door onze bommen en beschouwen ons, en niet hun mede-Vietnamezen, als de werkelijke vijand. Zij verhuizen treurig en apathisch wanneer wij hen van het land van hun vaders verdrijven naar vluchtelingenkampen, waar het minimum aan sociale voorzieningen nauwelijks bereikt wordt. Ze weten dat ze moeten verhuizen op straffe van vernietigd te worden door onze bommen. Daarom gaan ze. Zij zien ons hun water vergiftigen, een half miljoen hectare akkerland vernietigen. Zij huilen als bulldozers hun kostbare bomen vernielen. Zij komen terecht in de ziekenhuizen, met tenminste 20 slachtoffers van Amerikaans wapengeweld voor elke gewonde als gevolg van Vietcong-acties. Tot nu toe hebben we er een miljoen gedood - voornamelijk kinderen. (...)

Een misschien moeilijker, maar niet minder noodzakelijke taak is het ons te verplaatsen in de gedachtengang van degenen die onze vijanden genoemd worden. Het Bevrijdingsfront, die vreemde anonieme groep die wij communisten noemen, wat moeten zij denken van ons in Amerika, die de onderdrukking en wreedheid van Diem mogelijk maakten, als gevolg waarvan zij zich als verzetsgroep in het zuiden organiseerden? Hoe kunnen zij in onze waarachtigheid geloven als wij nu spreken over 'agressie van Noord-Vietnam' alsof de oorlog niet iets veel belangrijkers inhield. Hoe kunnen zij ons vertrouwen wanneer wij nu hen van geweld beschuldigen na het moorddadige regiem van Diem - terwijl wij voortdurend nieuwe dodelijke wapens naar hun land sturen?

Welk oordeel hebben zij over ons wanneer onze autoriteiten, die weten dat van hun leden minder dan 25 % communist is, ze toch hardnekkig die algemene naam blijven geven? Wat moeten zij er van denken dat wij, ons bewust van het feit dat zij belangrijke gebieden van Vietnam beheersen, tóch bereid zijn om nationale verkiezingen toe te staan, waaraan hun goedgeorganiseerde tegenregering niet deel zal nemen? Zij vragen hoe wij over vrije verkiezingen kunnen spreken wanneer de pers in Saigon gecensureerd en gecontroleerd wordt

door het militaire regiem. En zij hebben zeker gelijk zich af te vragen wat voor soort nieuwe regering wij zonder hen denken te helpen vormen - zonder de enige partij die werkelijk contact met de boeren heeft. Zij vragen naar onze politieke doeleinden en zij geloven niet in een vreedzame regeling waar zij buiten worden gehouden. Hun vragen zijn beangstigend ter zake.

Hier blijkt de ware betekenis en de grote waarde van medelijden en geweldloosheid - wanneer die ons helpen het standpunt van de vijand te begrijpen, zijn vragen aan te horen, en zijn oordeel over ons te leren kennen. Want vanuit zijn gezichtspunt kunnen wij de fundamentele zwakheden van ons standpunt ontdekken, en als wij rijp zijn, kunnen we misschien leren en voordeel hebben van de wijsheid van onze broeders die onze tegenstanders genoemd worden.

De oorlog in Vietnam is slechts een symptoom van een veel dieper liggende ziekte in de geest van de Amerikanen, en als we deze ontnuchterende werkelijkheid negeren, zullen we merken dat we ook voor de volgende generatie comité's van verontruste geestelijken en leken zullen gaan oprichten. Wij zullen eindeloze protestmarsen houden en bijeenkomsten bijwonen, tenzij er een belangrijke en radicale verandering tot stand komt in het Amerikaanse leven en de politiek.

In 1957 zei een gevoelige Amerikaanse autoriteit ergens overzee dat het hem voorkwam, dat ons volk aan de verkeerde kant van een wereldrevolutie stond. De afgelopen tien jaar hebben we een systeem van onderdrukking zien opkomen, dat nu de aanwezigheid van Amerikaanse militaire 'adviseurs' in Venezuela heeft gerechtvaardigd. De contrarevolutionaire actie van Amerikaanse troepen in Guatemala komt op rekening van de noodzaak daar voor onze belangen de sociale stabiliteit te handhaven. Hierdoor wordt ook duidelijk waarom Amerikaanse helikopters gebruikt worden tegen guerilla's in Columbia, en waarom Amerikaanse napalm en Amerikaanse Groene Baretten al actief zijn geweest tegen rebellen in Peru. Als wij dergelijke daden overwegen, komen ons de woorden van John F. Kennedy achtervolgen. Vijf jaar geleden zei hij: 'Degenen die een vreedzame revolutie onmogelijk maken, maken een gewelddadige revolutie onvermijdelijk.'

(Ramparts, mei 1967)

NA 15 APRIL: VIETNAM-MARS NAAR WASHINGTON A.S. OKTOBER

Het Spring Mobilization Committee to End the War in Vietnam, dat op 15 april j.l. de tot nu toe grootste Vietnam-demonstraties in de Verenigde Staten heeft georganiseerd, heeft besloten op 21 oktober van dit jaar een nieuwe, massale demonstratie te houden, die de vorm zal krijgen van een mars naar Washington. Aangezien de oppositie tegen de oorlog in Vietnam er door het Witte Huis en de legerleiding van is beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor de dood van een deel van de omgekomen Amerikaanse militairen, zal deze nieuwe demonstratie in het teken staan van de leus: 'Help onze jongens - breng ze terug naar huis !'

Het besluit tot het houden van deze demonstratie is genomen op een door het Comité georganiseerde conferentie in mei, waaraan door meer dan 700 mensen is deelgenomen, onder wie Dr. Benjamin Spock, de bekende kinderarts, en Edward Keating, de vroegere uitgever van het tijdschrift Ramparts. Andere besluiten die op deze conferentie zijn genomen, betreffen o. a. het opwekken tot dienstweigering en het verlenen van steun aan dienstweigeraars.

Aan de demonstratie, die op 15 april in New York is gehouden, hebben volgens betrouwbare schattingen minstens 400.000 mensen deelgenomen. Op de bijeenkomst voor het UNO-gebouw werd het woord gevoerd door sprekers van uiteenlopende richtingen en opvattingen, onder wie Dr. Spock, dominee Martin Luther King, Stokeley Carmichael e. a.

Het organiserende comité, de Spring Mobilization Committee to end the War in Vietnam, heeft zich in een brief gericht tot bevriende organisaties over de gehele wereld om op 21 oktober vredesinitiatieven te nemen. Een verzoek dat wij hierbij aan de Nederlandse organisaties overbrengen. The Spring Mobilization Committee geeft regelmatig een blad uit, 'The Mobilizer', waarin de diverse initiatieven en acties worden besproken. Het adres luidt: 857 Broadway, 3rd Floor, New York, N. Y. 10003. Phone (212)675-4605.

Redactie V.B.

DE ESCALATIE IN HET SLOP: EEN RUSSISCHE VISIE

door Lt. -kol. Alexei Leontyev

Reeds langer dan twee jaar zijn de Verenigde Staten bezig hun agressie in Vietnam uit te breiden. Het hele begrip 'escalatie' is veranderd. Tot dusver hield dit in: langzaam tot het uiterste gaan. Nu, na systematische luchtaanvallen op de buitenwijken van Hanoi en Haiphong, op grote industrie-objecten, elektrische centrales en vliegvelden in de Democratische Republiek Vietnam, is de escalatie op een dood punt gekomen.

De Amerikanen hebben hun arsenaal van hulpmiddelen voor het toedienen van 'doses' agressie in Zuid-Vietnam eveneens uitgeput. 'Nou vraag ik je, wat kunnen we nog meer doen,' klaagde een Amerikaanse officier onlangs tegenover een korrespondent van de Parijse Express. 'We kunnen niet nóg meer B-52's of jachtbommenwerpers gebruiken, want ze zitten elkaar nu al in de weg bij tactische bijstandsoperaties en ze moeten op hun beurt wachten om hun bommen af te werpen. Onze M-16-geweren kunnen niet nóg sneller schieten. Onze kanonnen vuren dag en nacht. Wat kunnen we nog meer doen ?...'

De escalatie is op een dood punt gekomen. Het is duidelijker dan ooit dat zij de Vietnamezen het gevecht niet zal doen opgeven en evenmin hun ware vrienden zal beletten hen te steunen. Tegelijkertijd brengt de escalatie in toenemende mate de wereldvrede in gevaar. Natuurlijk wordt dit door velen in Washington terdege beseft. Een senaatscommissie onder voorzitterschap van George McGovern, die een studie van de Amerikaanse strategie heeft gemaakt, gaf als zijn mening dat escalatie slechts leidt tot vergeldingsacties, die op hun beurt verdere escalatie noodzakelijk maken en deze nieuwe escalatie leidt weer tot verdere tegenacties. Het gevolg is een soort vicieuze cirkel en generaal of president kan de uitkomst voorspellen. Niettemin gaat Washington met maniakale volharding voort dit spel te spelen door de bombardementsvluchten tegen Noord-Vietnam op te voeren, de strijdkrachten in het zuiden te versterken en te streven naar een militaire oplossing van het Vietnamese vraagstuk. Nog nooit is de toestand in Vietnam zo explosief geweest als nu.

De gevechten tussen de Amerikaanse troepen en het Zuidvietnamese Bevrijdingsfront zijn nog nooit zo verbitterd gevoerd. Het zwaartepunt van de gevechten van de laatste weken is verlegd naar de noordelijke provincies, waar de positie van de Amerikaanse strijdkrachten merkbaar verslechterd is. Daar liggen, in de zone van het Eerste Legercorps die zich over vijf provincies uitstrekt, Da Nang, de grootste Amerikaanse vliegbasis in Vietnam, de bases Chu Lai en Phy Bay en de voormalige keizerlijke hoofdstad Hue. In Gio Linh, drie kilometer ten zuiden van de gedemilitariseerde zone die Noord- en Zuid-Vietnam scheidt, hebben de Amerikaanse interventietroepen zware kanonnen gestationeerd, die het grondgebied van de Democratische Republiek Vietnam beschieten. In een poging Zuid-Vietnam te isoleren, is het Amerikaanse commando een 200 meter brede strook van mijnenvelden en versterkingen aan het aanleggen, die dwars door de bergen en wouden ten zuiden van de gedemilitariseerde zone zal lopen. Voeg hier nog aan toe dat het Pentagon dit gebied beschouwt als uitgangspunt voor een eventuele invasie over land van de Democratische Republiek en het zal duidelijk zijn waarom men zoveel aandacht wijdt aan de noordelijke provincies van Zuid-Vietnam en vooral aan het gebied in de onmiddellijke nabijheid van de 17e breedtegraad. De 74.000 Amerikaanse mariniers en 20.000 Zuidkoreaanse en Saigon-troepen die in deze sector zijn gelegerd, zijn al enige tijd in een bittere strijd gewikkeld met eenheden van het Bevrijdingsfront, waarvan Associated Press de sterkte schat op 60.000 man.

Het marinecommando in de noordelijke provincies volgt een strategie die enigszins verschilt van die van het commando van de Amerikaanse landstrijdkrachten, die voornamelijk in de zones van het 2e en 3e Corps tot uiting komt - klaarblijkelijk een aanwijzing voor de rivaliteit tussen de twee Amerikaanse legeronderdelen. De marine volgt de zogenaamde 'inktvlek'-taktiek, waarbij het de bedoeling is geleidelijk de bezette gebieden bij de kustbases uit te breiden en ze tenslotte tot één geheel samen te smelten. Het legercommando keurt deze taktiek af op grond van het feit dat ze te statisch zijn, te veel troepen vereisen en de vijand in staat stellen het initiatief te behouden. Bij het leger geeft men de voorkeur aan operaties op grote schaal, die de mogelijkheid scheppen de voornaamste strijdkrachten van het Bevrijdingsfront op te sporen en te vernietigen, d.w.z. operaties van het type Junction City uitgevoerd in de provincie Tay Ninh (dichtbij de Cambodjaanse grens ten noordwesten van Saigon). Het marinecommando zegt van zijn kant dat het leger 'blindelings

uitvallen doet' en wijst er op dat de vijand onveranderlijk terugkeert, zodra de legereenheden zich van het strijdtoneel hebben teruggetrokken.

De vijandelijkheden in Zuid-Vietnam tonen aan, dat geen van beide strategieën bruikbaar is. De mislukking van Junction City en vele andere, gelijksoortige operaties is een onbetwistbaar feit. Wat de 'inktvlekken' van de marine betreft, in plaats van zich uit te breiden, krimpen ze in. Het Bevrijdingsfront heeft stand weten te houden tegen de vijandelijke aanval en heeft onder het behoud van het initiatief zijn gebieden bij de gedemilitariseerde zone aanzienlijk uitgebreid.

De Amerikaanse troepen in deze sector worden in een aantal versterkte punten opgesloten gehouden en worden onophoudelijk door de patriotten aangevallen. Op 6 april drongen deze door in de provinciehoofdstad Quang Tri, bevrijdden honderden politieke gevangenen en doodden en verwondden enige honderden vijandelijke officieren en manschappen. Op 12 april werd Quang Tri opnieuw aangevallen. De volgende dag bliezen de patriotten een belangrijk strategisch object op, de 250 meter lange brug over de rivier de Nam tien kilometer ten noordwesten van Da Nang en verbraken daarmee het auto- en treinverkeer tussen Hue en Da Nang.

Het Amerikaanse opperbevel was gedwongen overhaast de 196e Lichte Infanteriebrigade uit de provincie Tay Ninh en een brigade van de Eerste Mobiele Luchtdivisie uit het gebied van Anke te hulp te roepen. In totaal werden hulpstroepen ter sterkte van een divisie naar het noorden gestuurd. Deze troepenverplaatsingen, zo schreef de militaire commentator Hanson Baldwin in de New York Times, verzwakten de Amerikaanse stellingen in de zones van het 2e en 3e Corps. Een Amerikaanse officier zei het zo: 'Wij beroven Peter om Paul te kunnen betalen'. Nadat de versterkingen waren aangekomen, zette het marinecommando op 24 april een tegenoffensief in tegen de patriottische strijdkrachten in de onmiddellijke nabijheid van de gedemilitariseerde zone. De voornaamste slag was gericht tegen de westelijke flank, in de buurt van de grens met Laos, waar de Amerikaanse strijdkrachten de heuvels die de omgeving beheersten trachtten te veroveren. Bijzonder hardnekkig was het gevecht om heuvel 881, 14 kilometer van het versterkte kamp Khe Sanh.

Drie dagen lang vielen het derde en negende regiment van de marine de heuvel van twee kanten aan. Volgens Associated Press klommen de mariniers tweemaal naar boven en werden ze tweemaal door het bataljon patriotten dat de heuvel verdedigde met kleine wapenen en mortiervuur teruggedreven toen ze minder dan 150 meter van de top waren. Op 27 april trokken de Amerikanen zich terug teneinde hun artillerie en bommenwerpers in staat te stellen de heuvel onder vuur te nemen. Daarna bestormden meer dan 3000 mariniers de heuvel gedurende negen dagen, maar ze werden door de moedige verdedigers in bedwang gehouden. Bij één aanval, op 1 mei, verloren de mariniers volgens United Press International 49 doden en 156 gewonden. En de New York Times meldde dat de Amerikanen gedurende de twaalf dagen die de gevechten om de heuvel duurden bijna de helft van hun mensen verloren, ofwel meer dan 1500 officieren en manschappen. Wat meer zegt, toen de mariniers tenslotte op 5 mei de top bereikten, vonden ze de vijand gevlogen. Nadat ze hun opdracht hadden uitgevoerd, waren de patriotten verdwenen.

De lange, bloedige veldslag om heuvel 881 - een van de meest verbitterde gevechten tot nu toe - getuigt van de toenemende gevechtsevenwicht van de vrijheidsstrijders en van hun bedrevenheid om langdurige verdedigingsoperaties uit te voeren. Heuvel 881 is een symbool geworden van de moed en standvastigheid van de zuidvietnamese patriotten

In een militair overzicht, dat onlangs in de U.S. News and World Report werd gepubliceerd, komt de gepensioneerde kolonel-generaal Max Johnson tot de conclusie, dat het Pentagon zijn strategische grondbeginselen en tactiek niet aan het Bevrijdingsfront heeft kunnen opleggen. Dit laatste, zegt hij, geeft over het algemeen de toon aan en legt zijn eigen opvattingen over de oorlogvoering op aan de numeriek en technisch superieure Amerikaanse en verbonden troepen

New Times (Moskou), 24-5-67

EEN NIEUWE FILM OVER VIETNAM

De nederlandse cineast Joris Ivens heeft tijdens zijn viermaandelijks verblijf in Noord-Vietnam een tweede film over dit land voltooid. Hij heeft de zwaarbombardeerde gebieden van de 17e parallel bezocht. Ivens' nieuwe film zal handelen over het dagelijkse leven in Noord-Vietnam onder de bombardementen en zal in samenwerking met Jean Luc Godard, Alain Resnais en Agnès Varda tot stand komen.

FRAGMENTATIEBOMMEN OOK IN ZUID-VIETNAM GEBRUIKT

Don Duncan, de sergeant-majoor die met de Special Forces heeft gebroken (zie VB I, nr 4), schrijft in het mei-nummer van het Amerikaanse blad Ramparts een artikel over fragmentatiebommen. Uit zijn stuk twee fragmentjes:

'Het prototype van de Lazy Dog werd het eerst in Vietnam gebruikt in 1954. Ze werden uitgeworpen door Franse Privateer marinevliegtuigen - een geschenk van de Verenigde Staten aan de Fransen. Bernard Fall vermeldde dat de Fransen 'uitgerust waren met nieuwe Amerikaanse 'Lazy dogs' - tegen individuen bedoelde bommen, die in duizenden scheermes-scherpe delen uiteenspatten en een dodelijk effect hebben op onbeschermden mensen . . . Ze worden in Vietnam in 1965-66 nog gebruikt.'

'Tot nu toe hebben we gesproken over Noord-Vietnam. Alle statistieken over Zuid-Vietnam blijven noodzakelijkerwijs een speculatie. Dat fragmentatiebommen ook in het zuiden worden gebruikt, werd onthuld op 2 maart 1967, toen een paar Phantom jets met gebruikmaking van gemengde bommensamenstelling het dorp Lang Vei wegvaagden, waarbij meer dan 100 mensen gedood werden en 175 gewond. Dit geeft een beeld van de effectiviteit van een dergelijke taktiek tegen een onbeschermden bevolking en zegt veel over onze veelgeprezen nauwgezetheid en zorg om slechts militaire doelen te treffen.'

HET NOORDVIETNAMESE GEZANTSCAP IN PARIJS PRESENTEERT EEN GUNSTIGE BALANS OVER HET 'DROGE SEIZOEN' 1966-1967

Mai Van Bo, vertegenwoordiger van de Demokratische Republiek Vietnam in Parijs, organiseerde donderdag 15 juni een informatieve bijeenkomst over de militaire situatie in Zuid-Vietnam. Hij begon met de verklaring dat de politiek van de bombardementen op het noorden op een totale mislukking is uitgelopen. Verder herinnerde hij aan de konklusies van het 'Russel Tribunaal' dat de Amerikanen heeft veroordeeld wegens oorlogsmisdaden en agressie..

Vo Van Sung, een lid van het gezantschap, gaf vervolgens een twee uur durend overzicht van de militaire situatie in het Zuiden gedurende het 'droge seizoen' (oktober 1966 - april 1967), waarbij hij vooral de nadruk legde op de volgende twee punten:

1) De Amerikanen hebben hun tegenoffensief tijdens het droge seizoen minutieus voorbereid. Hun manschappen hebben ze in één jaar tijd verdubbeld. Het materieel (vliegtuigen, helikopters, gevechtswagens, zware artillerie) is aanzienlijk vermeerderd. De Amerikanen wilden bepaalde doelen bereiken, die echter beperkter waren dan die welke zij zich hadden voorgenomen voor hun tegenoffensief in het 'droge seizoen' 1965-1966, hetgeen een teken is dat hun situatie alleen maar ernstiger is geworden in een jaar, ondanks hun versterkingen aan manschappen en materieel. De Amerikanen waren van plan vier beperkte zones te 'pacificeren', zware slagen toe te brengen aan de gebieden waar het Bevrijdingsfront sterk was, en hevige bombardementen uit te voeren op de bevrijde gebieden.

2) Het Nationaal Bevrijdingsfront had vóór oktober besloten om gedurende de winter zijn miljoen tegenstanders in bedwang te houden en het Amerikaanse tegenoffensief te breken en zo de factoren te vermeerderen die tot de nederlaag van zijn vijanden zullen leiden. Het wilde tegelijk nieuwe strategische posities veroveren om van daaruit later belangrijke offensieve acties te ontketenen.

Volgens Vo Van Sung is de balans gunstig voor de revolutionaire krachten. Ondanks de groei van hun troepenmacht zijn de Amerikanen, de 'marionetten' en de 'satellieten' in bedwang gehouden. Zeventigduizend Amerikanen zijn buiten gevecht gesteld. Hun materiele verliezen zijn aanzienlijk zwaarder geworden. De Vietnamese diplomaat liet aan de hand van Amerikaanse citaten zien dat Washington zijn moeilijkheden beseft. Anderzijds verklaarde hij met nadruk dat in tegenstelling tot wat de Amerikanen hoopten, het leger van Saigon voortdurend verder in ontbinding raakt. De tegenstellingen tussen Amerikanen en Zuidvietnamezen en tussen de militairen in Saigon onderling worden steeds groter. Ook de financiële en economische situatie wordt steeds slechter. Vo Van Sung citeerde president Johnson die heeft toegegeven zich in Vietnam in 'een impasse' te bevinden.

Politiek en militair lering trekkend uit het 'droge seizoen', verklaarde de heer Sung vervolgens dat het niet mogelijk was te begrijpen wat er in Vietnam gebeurt, als men het beredeneerde in termen van formele en burgerlijke logika, aangezien het gaat om een specifiek

Vietnamese volksoorlog. Hij noemde de vijf lessen die het Bevrijdingsfront heeft geleerd van de recente campagne, en die als volgt samengevat kunnen worden: men moet de vijand goed kennen en de methode van zijn actie ontdekken; een voortdurend offensief onderhouden en de Amerikanen de strijdmethode van het Front opleggen; de coördinatie tussen de militaire en politieke acties intensiveren en het moreel van de 'marionettroepen' ondermijnen; de operationele capaciteiten van de volksoorlog vergroten en de kwaliteit van de revolutionaire krachten verbeteren.

Aan de hand van beknopte voorbeelden van recente gevechten legde Vo Van Sung de nadruk op de strijdlust van de troepen van het Nationaal Bevrijdingsfront en op de doeltreffendheid van deze troepen. Hij verzekerde dat de Amerikanen hun militaire voorbereidingen hebben moeten verlengen en ondanks de komst van grote versterkingen vrijwel niet beschikken over mobiele troepen, want het Front kan overal en tegelijk in actie komen. Als gevolg daarvan moeten de Amerikanen hun eenheden verspreiden, terwijl ze grote moeilijkheden krijgen bij het behouden van hun bases en van de steden.

Met een door de Vietnamezen veel gebruikte formulering zei de heer Sung dat het Bevrijdingsfront de Amerikanen dwingt 'hun soep met stokjes te eten'.

(Le Monde, 17-6-67)

HET WERK VAN THICH NHAT HANH

'... Misschien brengt het de westerlingen in verwarring dat de strijd, in wezen gericht op vrede, de vorm aan moet nemen van strijd voor een wetgevende vergadering en vrije verkiezingen. De leiders van de bewegingen spreken gewoonlijk niet officieel over vrede. Het is heel eenvoudig te begrijpen waarom ze dat niet doen: in Vietnam wordt elk spreken over vrede onmiddellijk geïnterpreteerd als 'neutralisme' en dat wordt weer gelijkgesteld met 'communisme'. In de Wetboeken van Zuid-Vietnam staat een decreet, uitgevaardigd de 1e februari 1964, dat zowel neutralisme als communisme buiten de wet stelt.

1. Stelt elke individuele persoon, partij of organisatie buiten de wet, die, met welke methoden dan ook, zó handelt dat blijkt dat hij direct of indirect de doeleinden wil verwezenlijken van het communisme of van een pro-communistisch neutralisme.
2. Zij die hebben deelgenomen aan handelingen of de verspreiding van de ideeën van het neutralisme, zullen beschouwd worden als pro-communistische neutralisten. Zulke handelingen kunnen geïnterpreteerd worden als bedreigingen van de veiligheid van de staat.
3. Zij van wie gebleken is dat zij de overtredingen bedoeld in par. (1) en (2) begaan hebben, zullen berecht worden overeenkomstig de par. (2) en (3) van de Bepalingen voor Militaire Rechtspleging. Zulke overtreders kunnen berecht worden door een militair hof volgens de bijzondere rechtsprocedures, zonder het recht op kruisverhoor' (blz. 141 en 142)

Aldus een citaat uit 'Vietnam, lotus in een zee van vuur', door Thich Nhat Hanh. 1)

Aanval op school

Thich Nhat Hanh is een neutralist. Hij probeert zijn neutralisme uit te dragen via oproepen tot vrede als dichter, pamflettist en redenaar. Zijn werk voor de vrede en voor de ontwikkeling van zijn volk bestaat o. a. in de stichting van een school van 'jeugd voor sociale diensten'. Deze school staat onafhankelijk van elke politieke richting. Financiële steun wordt alleen geaccepteerd van de Boeddhistische kerk, maar onder voorwaarde dat de school vrij is om zijn eigen weg te bepalen. Het doel van de school is om jonge mensen op te leiden tot het verrichten van sociaal en maatschappelijk werk onder de plattelandsbevolking. De voornaamste functie van deze sociale werkers is niet het verlichten van de directe noden, door de oorlog veroorzaakt, hoewel dit wel een belangrijk onderdeel is, maar vnl. het treffen van voorzieningen op de lange termijn: het vormen van kader en het instellen van structuren die het de dorpen mogelijk moet maken het dorpsleven zelf tot volle ontwikkeling te brengen. De school kreeg alle mogelijke tegenwerking van de regering in Saigon: De stichter-directeur, Thich Nhat Hanh, werd als neutralist verbannen (hij is nu in Parijs); de leerlingen van de school kregen geen beurs, in tegenstelling tot studenten aan andere, soortgelijke instellingen.

Op 24 april 1964 werd er een aanslag gepleegd op de school die gevestigd is in een van de voorsteden van Saigon. Het was de tweede aanslag in een jaar tijd. Er werden 2 mensen gedood door granaten, een lerares van 26 jaar en een leerling van 23 jaar. Velen werden gewond, waarvan 11 zeer ernstig.

Hoewel de Zuidvietnamese regering weigerde op verzoek een grondig onderzoek in te stellen werden de aanvallen door de autoriteiten in Saigon officieel aan de Vietcong toegeschreven. De studenten verdenken de regering er echter sterk van zelf de aanvallen te hebben geleid. Getuigen van het drama beweerden dat de aanvallers het uniform van het regeringsleger droegen. Hoewel dit een vermomming had kunnen zijn, zijn ze ervan overtuigd dat de incidenten passen in een patroon van weloverwogen pogingen van de regering-Ky om de school te intimideren en te doen sluiten.

Aldus door het International Committee of Conscience on Vietnam (Box 271, Nyack, N.Y. 10960 USA, in Nederland: Kerk en Vrede, Pr. Hendriklaan 9, Driebergen) verspreide documenten van de Overseas Vietnamese Buddhist Association.

Redactie V. B.

- 1) 'Vietnam, lotus in een zee van vuur'. Door Thich Nhat Hanh. Carillon-Specialreeks, S 17. Prijs f 4.90.

Behalve een kijk op de huidige oorlogssituatie in Vietnam en een aantal mogelijke oplossingen, geeft dit boekje ook een analyse van de invloed van de traditionele godsdienst op de mentaliteit van het Vietnamese volk en het sterk ontwikkelde nationalistische gevoel.

OVERZICHT VAN DE BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN

van 14 juli tot 7 augustus

- 14 juli - Bij de aanval van het Bevrijdingsfront op de Amerikaanse basis bij Danang zijn 11 vliegtuigen vernietigd en is voor 26 miljoen dollar schade aangebracht. Het aantal doden aan Amerikaanse zijde sinds het begin van de oorlog bedraagt 4890 man.
- 17 juli - De regering van Noord-Vietnam kondigt aan dat de afgelopen rijsttoegst gunstig is geweest.
- 1 juli - Duong van Minh, de generaal die in 1963 het regiem-Diem omver geworpen heeft en nu in Thailand leeft en An Truong Thanh, die vredesonderhandelingen voorstaat, worden uitgesloten van het deelnemen aan de presidentsverkiezingen op 3 september a. s.
- 20 juli - Het Bevrijdingsfront geeft naar aanleiding van de 13e verjaardag van de akkoorden van Genève een verklaring uit. In Saigon wordt de censuur opgeheven i. v. m. de komende verkiezingen. Het publiceren van 'neutralistische of communistische propaganda' blijft echter strafbaar. Volgens Amerikaanse bron heeft Noord-Vietnam in het jaar 1966 73.900 man aan troepen en kaders geïnfilteerd, meer dan het dubbele van 1965. De Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, Dean Rusk, verklaart dat de USA bereid is de bombardementen op Noord-Vietnam te staken 'als iemand ons ergens kan vertellen dat dit een stap in de richting van de vrede is'. Op 28 januari 1967 had de Noordvietnamese minister van Buitenlandse Zaken Nguyen Duy Trinh 'het staken van de bombardementen en van alle andere oorlogshandelingen tegen de Democratische Republiek Vietnam' de enige voorwaarde voor het beginnen van onderhandelingen genoemd.
- 21 juli - Het Zuidvietnamese regeringsleger zal met 55.000 man worden uitgebreid. Ky verklaart 600.000 man Amerikaanse troepen te willen hebben. Volgens Hanoi zijn er in de periode van 1 tot 20 juli 45 aanvallen gedaan op het dijkenstelsel. Noord-Vietnam, aldus het Oostduitse persbureau ADN, maakt de droogste periode door sinds 40 jaar. De barrière ten zuiden van de z.g. gedemilitarizeerde zone, die nu 11 mijl breed is (zie kaartje VB II 5, 5 aug. 67) wordt met een nieuw stuk van 12 mijl uitgebreid. De barrière zal met geluids-, hitte-detectoren, radar en andere elektronische apparatuur worden versterkt. De militaire medewerker van de New York Times Hansom Baldwin merkt op dat een dergelijke barrière aan het eind van de vijftiger jaren gebruikt door de Fransen tegen de Algerijnse onafhankelijkheidsstrijders zeer succesvol was. In een boodschap van de Amerikaanse regering over

- het lot van Amerikaanse krijgsgevangenen wordt het Nationaal Bevrijdingsfront bij zijn eigen naam genoemd.
- 22 juli - Washington maakt het instellen van een onderzoek naar het bombarderen van de dijken in Noord-Vietnam bekend.
- 26 juli - Voor het eerst sinds 24 april wordt Noord-Vietnam ten noorden van de gedemilitariseerde zone weer door B 52 bommenwerpers, die ieder 60.000 (Amerikaanse) ponden bommen kunnen vervoeren, gebombardeerd. Er is een staking in de fabriek van de enige producent van het M-16 geweer, het standaardwapen van het Amerikaanse leger in Vietnam, the Colt Industries Inc. in Hartford Conn. In Zuid-Vietnam staan 5 Amerikaanse militairen terecht voor moord op iemand die ervan verdacht werd bij de Vietcong te horen. De Japanse krant Yoiuri Shimbun meldt uit Warschau, waar de Japanse minister van Buitenlandse Zaken, Miki, besprekingen voert, vernomen te hebben dat premier Kosygin bereid is tot een gemeenschappelijk Amerikaans-Russisch vredesoffensief, zelfs al zou dit leiden tot de verbreking met de betrekkingen met China. Kosygin's voorwaarden zouden zijn: een onvoorwaardelijk beëindigen van de bombardementen op Noord-Vietnam en geen tijdslimiet voor een Noordvietnamees antwoord.
- 29 juli - Ontploffing aan boord van het US vliegkampschip Forrestal dat sinds kort voor de Noordvietnamese kust deelneemt aan de bombardementen: 129 doden, 64 gewonden, 7 vermisten, schade 99 miljoen dollar. Het Bevrijdingsfront laat een bataljon van 800 Amerikaanse mariniers in een hinderlaag lopen. Op de vraag 'Bent U het eens met de wijze waarop Johnson de oorlog in Vietnam voert' heeft bij een opinieonderzoek in de V.S. slechts 33 % positief gereageerd, tegenover 43 % positief in juni 1967 en 49 % positief in juli 1966. (Andere uitslagen: meer troepen zenden: 40 % voor, 49 % tegen; 56 % meent dat de Amerikanen terrein verliezen in Vietnam).
- 30 juli - Oe Thant verklaart in een toespraak: 'Het is het nationalisme en niet het communisme dat de verzetsbeweging in Vietnam inspireert tegen de buitenlanders, nu in het bijzonder de Amerikanen'. Dean Rusk verklaart dat hij tegenstander is van de door Eisenhower voorgestane oorlogsverklaring aan Noord-Vietnam. Hij bevestigt dat Kosygin op de topconferentie te Glassboro heeft gezegd dat er onderhandelingen zullen komen als Amerika zijn bombardementen stopzet.
- 31 juli - Generaal Taylor en de speciale afgezant van de president, Clark Clifford, zijn op een tournee langs de hoofdsteden van de landen die de Amerikaanse inspanningen in Vietnam steunen in Nieuw Zeeland aangekomen. Aangenomen wordt dat zij de opdracht hebben meer troepen los te krijgen. De president van de Filippijnen wenste hen niet te ontvangen met het oog op de binnenlandse oppositie. Thailand noch Australië zullen extra troepen zenden, Zuid-Korea echter wel.
- 1 augustus - Het Bevrijdingsfront onderneemt een aanval op een benzinedepot vlak bij Saigon. Een van de vrienden van Ky, La Thanh Ghe, is in een enorm corruptieschandaal verwickeld door de ontdekking van een uitgebreide, voor 101 miljoen mensen voldoende zijnde handel in antibiotica. De Amerikaanse regering ontkent de in een CBS-uitzending gedane mededeling dat er een vredesinitiatief onderweg is dat samen zou moeten vallen met de Zuidvietnamese presidentsverkiezingen.
- 3 augustus - Johnson kondigt aan dat 45.000 man extra Amerikaanse troepen naar Vietnam zullen worden gezonden vóór 1 juni 1968, zodat er dan 525.000 man zullen zijn en dat de inkomstenbelasting met 10 % zal worden verhoogd. Het tekort op de Amerikaanse begroting wordt voor dit jaar op 28 miljard dollar geraamd. De verkiezingscampagne tussen de nog overgebleven kandidaten voor het presidentschap van Zuid-Vietnam is vandaag gestart.
- 4 augustus - Met 197 missies is een van 14 oktober 1966 daterend rekord van bombardementsmissies boven Noord-Vietnam verbeterd. Een gecombineerde Amerikaans-Zuidvietnamese operatie in de Mekongdelta, bedoeld om de rijstaanvoer naar de hoofdstad doorgang te doen vinden, is vandaag afgelopen. Volgens Amerikaanse mededelingen zouden in totaal 285 Bevrijdingsfrontstrijders zijn gesneuveld. Generaal James M. Gavin, oud-ambassadeur van de USA in Parijs, heeft zijn ontslag genomen als lid van de Demokratische Adviesraad

van de Staat Massachusetts uit protest tegen het beleid van president Johnson. Gavin had zich gedurende de in februari 1966 gehouden Senaatshearings over Vietnam uitgesproken voor een geleidelijke vermindering van de gevechtshandelingen. De Verenigde Naties hebben een verzoek van de militaire junta om de presidentsverkiezingen als waarnemer bij te wonen afgewezen.

7 augustus - Robert Kennedy levert kritiek: "We besteden meer in een maand in Vietnam dan in een jaar in de Verenigde Staten aan armoedebestrijding". Hij verklaart zich tegenstander van terugtrekking van de Amerikaanse troepen, maar vindt dat de Saigontroepen harder moeten vechten. De fractievoorzitter van de Democratische partij in de senaat, Mansfield, verklaart zich tegen het zenden van meer troepen naar Vietnam. De overgebleven civiele kandidaten in de Zuidvietnamese presidentsverkiezingen beschuldigen de militaire junta ervan de verkiezingscampagne te saboteren.

(Intern. Herald Tribune - Le Monde - Alg. Handelsblad)

BIJNA TWEE MILJOEN VLUCHTELINGEN IN ZUID-VIETNAM

Sinds 1 juli 1964 tot 1 juni 1967 hebben 1 miljoen 891.170 Zuidvietnamezen hun woonplaats verlaten en zijn vluchtelingen geworden. Op 1 juni 1967 waren er 400.000 weer teruggegaan naar hun dorp, 600 permanent elders gevestigd en verbleef nog meer dan de helft in de tijdelijke vluchtelingenkampen. Aldus de autoriteiten in Saigon (Le Monde 2-3 juli 1967). Sinds begin 1967 hebben de Amerikanen toegegeven dat zij tienduizenden uit hun woonplaatsen hebben geëvacueerd ten noorden van Saigon, in het zuidelijke deel van de gedemilitariseerde zone, in de noordelijke provincies en in de hoogvlakten, voegt Le Monde toe aan het bericht uit Saigon. Het grootste deel van de vluchtelingen moet echter worden toegeschreven aan de Amerikaanse bombardementen op gebieden die in handen van het Bevrijdingsfront zijn. Dit uitbombardeerders van de bevolking is een bewuste politiek (zie voor een verklaring van een Amerikaanse woordvoerder hierover VB I nr 14, 10 dec. 66).

Inmiddels is de situatie in de vluchtelingenkampen niet bepaald rooskleurig. Het Amerikaanse (regeringsgezinde) weekblad Time schrijft op 19 mei 1967 o.a.:

'De Zuidvietnamese regering heeft zich nooit de benen uit het lijf gelopen voor de vluchtelingen. In theorie blijven ze niet langer dan twee maanden in een kamp, waarna zij toestemming krijgen terug te keren naar hun eigen dorpen of naar nieuw gebouwde dorpen om daar weer een normaal leven te gaan beginnen. In de praktijk worden zij soms drie jaar of langer in de tijdelijke kampen gelaten, levend op een minimum voeding die hun door de regering gegeven wordt en hun oneindige ledige uren doorbrengend met het staren in de lucht. Vo Van Seo, een 50-jarige ex-boer, die zojuist drie maanden heeft gewoond in een 'model'-vluchtelingenkamp vlakbij Saigon zegt: 'Er is hier geen oorlog en geen bommen. Maar het leven is zo ellendig en de toekomst ziet er slecht uit.'

De verantwoordelijkheid voor de zorg van alle vluchtelingen berust bij een commissariaat met 560 ambtenaren, geleid door de 42-jarige arts Nguyen Phuc Que. Que is een kapabele en energieke man en hij wordt geholpen door de Amerikanen van de Amerikaanse hulpmissie in Zuid-Vietnam. Hij is voortdurend op reis ('Je kunt de problemen niet oplossen wanneer je in Saigon blijft') en probeert het lot van de vluchtelingen te verbeteren. Maar het is een bijna hopeloos gevecht, want de regeringshulp voor de vluchtelingen moet allemaal lopen via de provinciale autoriteiten, waarvan de meeste de projecten om de vluchtelingen opnieuw onderdak te brengen alleen maar zien als evenveel extra werk. Een groot aantal van de regeringsambtenaren zijn zo corrupt dat zij de scheepsladingen rijst, bestemd voor de vluchtelingen, gappen en sommige van hen hebben zo'n heftige hekel aan de vluchtelingenkampen dat zij de waterleiding hebben afgesloten.'

ZWITSERLAND ZAL VIETNAMESE SLACHTOFFERTJES OPNEMEN

Bern, 3 juli - Op verzoek van de organisatie Terre des Hommes heeft de Zwitserse regering uiteindelijk toestemming gegeven voor de komst van Vietnamese kinderen, slachtoffertjes van de oorlog. Een woensdag (28 juni) gepubliceerd communiqué voegt daar aan toe dat de hulp die deze kinderen nodig hebben, bij voorkeur ter plaatse verleend zou moeten worden om ontworteling te vermijden die voor hen op den duur nadelig zou kunnen worden'.

De Zwitserse autoriteiten geven echter toe dat 'ondanks de op grote schaal georganiseerde hulp in Vietnam en de overvloedige zorg voor hen ter plaatse, veel van deze kinderen niet behoorlijk geholpen kunnen worden'.

(Le Monde, 4-7-67)

MEDEDELINGEN

Zaterdag, 19 augustus. Actiegroep Vietnam houdt maandelijks protestmars, die ditmaal in het teken zal staan van het komende Vietnamdebat. Vertrek 3 uur bij De Dokwerker te Amsterdam. Tocht langs in Amsterdam wonende Tweede Kamerleden.

Vrijdag, 25 augustus. Vietnamdebat in de Tweede Kamer, Den Haag.

DRUKWERK

Frankering bij abonnement
Amsterdam

Afz.: Vietnam Bulletin
ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam-4

HOLLAND

H.G.J. Zonnenberg
Postbus 187
UTRECHT 1

25